

Præstekonemødet i Aarhus 1911.

Mel.: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Der er et Sted, som du og jeg vi kender,
Der er et Sted, som aldrig helt vi glemmer,
Et Sted, som er beskrevet, et Sted, som er omstridt,
Et Sted, hvor vi har levet, og hvor vi og har lidt.

Præstegaard! med de mange Minder.

Præstegaard! vi til dig os vender.

Præstegaard.

Der er et Sted, hvor alt som Barn vi leved.
Der er et Sted, hvor vi som unge bæved,
Et Sted, hvor vi som Kvinder til Arbejdet gik ud,
Et Sted, hvor Sjælen fandtes først rigtig af sin Gud.

Præstegaard! med de mange Glæder.

Præstegaard, hvor saa tit man græder.

Præstegaard.

Der er et Sted, hvor meget blev betroet.
Der er et Sted, hvor meget skønt er groet,
Et Sted med mange Pligter og med saa store Krav,
Et Sted, hvor mangt blev givet, men tit saa lidt man gav.

Præstegaard! alt af dig man haaber.

Præstegaard! op om dig man raaber.

Præstegaard.

Der er et Sted, hvor Liv med Smerte fødes.
Der er et Sted, hvor Trængslerne forsødes,
Et Sted, der er velsignet, et Sted, hvor Gud gi'er Kraft,
Et Sted, hvor Jesus Magten i Hjerterne har haft,

Præstegaard! dig, som Gud benaader,

Præstegaard! paa de mange Maader.

Præstegaard.

Der er et Sted, sat midt i Folkevrímlen.
Der er et Sted, som skælnes skal i Stimlen.
Et Sted, hvor Herren raader og altid raade bør,
Et Sted, hvor Garnet kastes, thi paa hans Ord man tør.

Præstegaard! gaa vor Konges Ærind.

Præstegaard! ja ved al din Væren.

Præstegaard.